

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. S.23.0009.N

J.D.P.,

eiser,

vertegenwoordigd door mr. W[REDACTED] van E[REDACTED], advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 9051 Gent, [REDACTED], waar de eiser woonplaats kiest,

tegen

FEDERALE VERZEKERING, gemeenschappelijke kas voor verzekering tegen arbeidsongevallen, met zetel te 1000 Brussel, [REDACTED] ingeschreven bij de KBO onder het nummer 0407.963.786,

verweester.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest van het arbeidshof te Gent, afdeling Gent, van 6 januari 2022.

Ere-sectievoorzitter K■■■ M■■■■ plaatsvervangend magistraat, heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal H■■■ V■■■■ heeft geconcludeerd.

II. CASSATIEMIDDEL

De eiser voert in zijn verzoekschrift dat aan dit arrest is gehecht, een middel aan.

III. BESLISSING VAN HET HOF***Beoordeling******Eerste onderdeel***

1. Het arbeidshof laat zijn beslissing dat de tijdelijke arbeidsongeschiktheid slechts een aanvang nam op 10 september 2012 niet steunen op de omstandigheid dat de eiser blijkbaar verder werkte als zelfstandige tot hij ook dit niet meer kon en opnieuw zijn arts raadpleegde, maar op de vaststelling dat de eiser zijn werk bij zijn werkgever verderzette tot 3 september 2012 en daar ook voor werd vergoed en de periode van tijdelijke volledige arbeidsongeschiktheid door zijn behandelende arts werd geattesteerd met ingang van 10 september 2012 wegens een verwikkeling van het letsel als gevolg van het arbeidsongeval op 31 juli 2012.

Het onderdeel dat op een onjuiste lezing van het arrest berust, mist feitelijke grondslag.

Tweede onderdeel

2. Overeenkomstig artikel 22, eerste lid, Arbeidsongevallenwet heeft de getroffene, wanneer het ongeval een tijdelijke en algehele arbeidsongeschiktheid

veroorzaakt, vanaf de dag die volgt op het begin van die arbeidsongeschiktheid, recht op een dagelijkse vergoeding gelijk aan 90 pct. van het gemiddeld dagbedrag.

Artikel 23, eerste lid, Arbeidsongevallenwet bepaalt dat ingeval de tijdelijke arbeidsongeschiktheid gedeeltelijk is of wordt, de verzekeringsonderneming aan de werkgever kan vragen de mogelijkheid van een wedertewerkstelling te onderzoeken, hetzij in het beroep dat de getroffene voor het ongeval uitoefende, hetzij in een passend beroep dat voorlopig aan de getroffene kan worden opgedragen.

Krachtens artikel 23, tweede lid, Arbeidsongevallenwet heeft de getroffene, indien hij de wedertewerkstelling aanvaardt, recht op een vergoeding die gelijk is aan het verschil tussen het loon verdiend vóór het ongeval en het loon dat hij ingevolge zijn tewerkstelling ontvangt.

Krachtens artikel 23, derde lid, Arbeidsongevallenwet geniet de getroffene tot de dag van zijn volledige wedertewerkstelling of van de consolidatie, de vergoeding voor tijdelijke algehele arbeidsongeschiktheid:

1° wanneer hij niet opnieuw te werk wordt gesteld maar zich onderwerpt aan een behandeling die hem met het oog op zijn wederaanpassing wordt voorgesteld;

2° wanneer hij niet opnieuw aan het werk wordt gesteld en hem geen behandeling met het oog op zijn aanpassing wordt voorgesteld;

3° wanneer hij de hem aangeboden wedertewerkstelling of de voorgestelde behandeling om een geldige reden weigert of stopzet.

Overeenkomstig artikel 23, vierde lid, Arbeidsongevallenwet heeft de getroffene, ingeval hij zonder geldige reden de hem aangeboden tewerkstelling weigert of voortijdig verlaat, recht op een vergoeding die overeenstemt met zijn graad van arbeidsongeschiktheid, berekend naar zijn arbeidsmogelijkheden in zijn oorspronkelijk of voorlopig aangeboden beroep.

Artikel 23, vijfde lid, Arbeidsongevallenwet bepaalt dat ingeval de getroffene zonder geldige redenen de behandeling die hem met het oog op zijn wederaanpassing wordt voorgesteld weigert of voortijdig verlaat, hij dan recht heeft op een vergoeding die overeenstemt met zijn graad van

arbeidsongeschiktheid, berekend naar zijn arbeidsmogelijkheden in zijn oorspronkelijk beroep of in een voorlopig beroep dat hem, op de wijze bepaald in het eerste lid, schriftelijk toegezegd wordt voor het geval hij de behandeling zou volgen.

3. Uit het geheel van de voormelde wetsbepalingen volgt dat de door een arbeidsongeval getroffen die tijdelijk gedeeltelijk arbeidsongeschikt is, tot de dag van zijn volledige tewerkstelling of van consolidatie de vergoeding voor tijdelijke algehele arbeidsongeschiktheid geniet, telkens als, om welke reden ook, hem geen wedertewerkstelling wordt aangeboden of hem geen behandeling met het oog op zijn wederaanpassing wordt voorgesteld.

Dit is inzonderheid het geval wanneer de werkgever de getroffen buiten diens toedoen ontslaat en de arbeidsovereenkomst zodoende buiten toedoen van de getroffen eindigt.

4. De appelrechters stellen vast en oordelen dat:

- de eiser op 31 juli 2012 door een arbeidsongeval werd getroffen;
- hij zijn werk bij zijn werkgever verderzette tot 3 september 2012 en daarvoor ook werd vergoed;
- de eiser op 3 september 2012 door zijn werkgever werd ontslagen omdat door de werkgever toen werd vastgesteld dat hij ongeschikt was om het werk uit te voeren;
- hij met ingang van 10 september 2012 tijdelijk volledig arbeidsongeschikt werd wegens een verwikkeling van het letsel als gevolg van het arbeidsongeval op 31 juli 2012;
- niet betwist wordt dat de eiser 100 pct. tijdelijk algeheel ongeschikt was van 10 september 2012 tot en met 31 oktober 2012, van 23 oktober 2017 tot en met 3 december 2017 en van 31 juli 2018 tot en met 30 september 2018;
- hij tijdelijk 15 pct. gedeeltelijk arbeidsongeschikt was van 1 november 2012 tot en met 22 oktober 2017 en van 4 december 2017 tot en met 30 juli 2018;
- de consolidatie van de letsels is ingetreden op 1 oktober 2018, met een blijvende arbeidsongeschiktheid van 8 pct.

5. De appelrechters die oordelen dat de eiser zich niet in de voorwaarden bevond om met toepassing van artikel 23, derde lid, 2°, Arbeidsongevallenwet aanspraak te kunnen maken op een vergoeding voor tijdelijke algehele ongeschiktheid tot de datum van consolidatie, op grond dat de tijdelijke arbeidsongeschiktheid pas dateert vanaf 10 september 2012, dus na het ontslag, en een vraag tot wedertewerkstelling of aangepast werk vanaf dan niet meer mogelijk was, schenden zodoende de artikelen 22 en 23 Arbeidsongevallenwet.

Het onderdeel is gegrond.

Kosten

6. Overeenkomstig artikel 68 Arbeidsongevallenwet dient de verweester te worden veroordeeld tot de kosten.

Dictum

Het Hof,

Vernietigt het bestreden arrest in zoverre het beslist dat de eiser voor de periodes van tijdelijke gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid geen aanspraak kan maken op een vergoeding voor tijdelijke algehele ongeschiktheid.

Beveelt dat van dit arrest melding zal worden gemaakt op de kant van het gedeeltelijk vernietigde arrest.

Veroordeelt de verweester tot de kosten.

Bepaalt de kosten voor de eiser op 269,81 euro.

Verwijst de aldus beperkte zaak naar het arbeidshof te Gent, anders samengesteld.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, derde kamer, samengesteld uit sectievoorzitter B. W., als voorzitter, en de raadsheren M. T., A. De W. en E. Van H. en ere-sectievoorzitter K. M. plaatsvervangend magistraat, en in openbare rechtszitting van 2 februari 2026 uitgesproken door sectievoorzitter B. W., in aanwezigheid van advocaat-generaal H. V. met bijstand van griffier M. Van B.

M. Van B [REDACTED]

K. M [REDACTED]

E. Van H [REDACTED]

A. De W [REDACTED]

M. T [REDACTED]

B. W [REDACTED]

Dit cassatieberoep is gericht tegen het arrest dat op 6 januari 2022 door de eerste kamer van het arbeidshof Gent, afdeling Gent, op tegenspraak werd gewezen in de zaken, ingeschreven op de algemene rol onder de nummers 2018/AG/100 en 2018/AG/126, van de eiser, als appellant, tegen:

de FEDERALE VERZEKERING, Gemeenschappelijke Kas voor Verzekering tegen Arbeidsongevallen, met zetel te 1000 Brussel, aan de [REDACTED] en met ondernemingsnummer 0407.963.786,

toen geïntimeerde, thans verweerster in cassatie,

en tegen die verwerende partij.

Deze voorziening in cassatie is gesteund op het volgende middel en de volgende conclusie.

OVERZICHT

I. BESTREDEN UITSPRAAK EN PARTIJ WAARTEGEN
CASSATIEBEROEP WORDT AANGETEKEND 1

II. FEITEN EN RETROACTA VAN DE PROCEDURE 4

III. MIDDELEN 9

Eerste en enige middel 9

Middel 9

Geschonden wettelijke bepalingen 9

Aangevochten beslissingen 9

Grieven 12

1. Eerste onderdeel: het begrip tijdelijke arbeidsongeschiktheid 14

Conclusie 18

2. Tweede onderdeel: ontslag en tijdelijke arbeidsongeschiktheid 18

2.1. Eerste grief 19

Conclusie 20

2.2. Tweede grief 21

Conclusie 24

Toelichting 24

1. Met betrekking tot het eerste onderdeel 24

2. Met betrekking tot het tweede onderdeel 26

2.1. Met betrekking tot de eerste grief 26

2.2. Met betrekking tot de tweede grief 27

OM DEZE REDENEN 30

FEITEN EN RETROACTA VAN DE PROCEDURE

1. Op 31 juli 2012 werd de eiser slachtoffer van een arbeidsongeval. De eiser werkte toen als arbeider (werftechniker) bij de nv Envisan.

Diezelfde dag nog raadpleegde de eiser zijn huisarts dokter R., die een medisch attest uitschreef. De huisarts stelde een spierscheur vast aan de rechteronderarm. Omdat de eiser nog maar recent in dienst getreden was bij de nv Envisan, wilde hij geen slechte indruk maken en vroeg hij geen arbeidsongeschiktheid voor te schrijven. Dit was de reden waarom dokter R. enkel aangepast werk (gedurende tien dagen) voorschreef op het medisch attest.

Met ingang van 3 september 2012 beëindigde de nv Envisan de arbeidsovereenkomst van de eiser om reden dat hij fysiek niet meer in staat was het overeengekomen werk uit te voeren.

Bij brief van 30 oktober 2012 bracht de verweester de eiser ervan op de hoogte dat het ongeval niet werd erkend als arbeidsongeval bij gebreke van (bewijs van) plotselinge gebeurtenis tijdens het werk. De eiser betwistte dit standpunt van de verweester.

2. Bij gebreke van minnelijke regeling verschenen de partijen vrijwillig voor de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Gent. Zij legden daartoe een gezamenlijk verzoekschrift neer op 23 april 2015 en vorderden dat de rechtbank te oordelen of sprake was van een arbeidsongeval, minstens een arts als deskundige aan te duiden om de gevolgen van het ongeval te bepalen.

Met betrekking tot de gevolgen van het aan de eiser op 31 juli 2012 overkomen ongeval werd nog een andere procedure aanhangig gemaakt bij de

arbeidsrechtbank Gent. Omwille van een verergering/herval van de letsels opgelopen naar aanleiding van de feiten van 31 juli 2012, met een tijdelijke volledige arbeidsongeschiktheid met ingang van 23 oktober 2017 als gevolg, verzocht de eiser daarvoor vergoeding te verkrijgen. De verweerster weigerde dit. De eiser tekende tegen die weigeringsbeslissing van de verweerster van 27 december 2017 verhaal aan bij de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Gent.

De arbeidsrechtbank Gent, afdeling Gent, verklaarde bij *tussenvonnis* van 15 februari 2016 de vordering toelaatbaar. Alvorens ten gronde te beslissen stelde de rechtbank dokter O. aan als deskundige.

Op 3 februari 2017 legde die deskundige zijn verslag neer op de griffie van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Gent.

Bij *eindvonnis* van 27 november 2017 zegde de kamer G3 van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Gent, voor recht dat de eiser op 31 juli 2012 het slachtoffer was van een arbeidsongeval en dat de gevolgen van dit arbeidsongeval als volgt dienen geregeld te worden:

- een tijdelijke volledige arbeidsongeschiktheid van 100 % van 6 september 2012 tot 31 oktober 2012;
- datum van consolidatie van de letsels op 1 november 2012;
- een graad van blijvende arbeidsongeschiktheid van 8 %;
- basisloon waarop de vergoedingen voor de tijdelijke arbeidsongeschiktheid en blijvende arbeidsongeschiktheid moeten worden berekend, respectievelijk 31.476,61 euro en 35.923,31 €

Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie op 8 mei 2018 stelde de eiser tegen het voormelde eindvonnis *hoger beroep* in bij het arbeidshof Gent, afdeling Gent.

Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie op 4 juni 2018 stelde ook de verweerder tegen het voormelde eindvonnis *hoger beroep* in bij het arbeidshof Gent, afdeling Gent.

De eerste kamer van het arbeidshof Gent, afdeling Gent, voegde bij tussenarrest van 5 september 2019 de zaken gekend onder de rolnummers 2018/AG/100 en 2018/AG/126 samen. Het arbeidshof verklaarde het hoger beroep van de eiser en dat van de verweerder ontvankelijk. Vooraleer verder te oordelen, stelde het arbeidshof dokter P.L. aan als deskundige.

Het definitief verslag van die deskundige van 18 maart 2021 werd op de griffie van het arbeidshof ontvangen op 23 maart 2021. De deskundige kwam daarin onder meer tot het volgende besluit:

“[De eiser] was

- * 100% TAO van 10/09/2012 tot en met 31/10/2012
- * 5% TAO van 01/11/2012 tot en met 22/10/2017
- * 100% TAO van 23/10/2017 tot en met 03/12/2017
- * 5% TAO van 04/12/2017 tot en met 30/07/2018
- * 100% TAO van 31/07/2018 tot en met 30/09/2018 (*herval/operatieve ingreep*)

3. De letsels konden geconsolideerd worden op 01/10/2018.

4. De graad van blijvende economische arbeidsongeschiktheid bedraagt 4% (vier procent) die wordt toegekend omwille van de mogelijke noodzakelijke meer-inspanning bij zware torsi- en hefbewegingen met de rechter elleboog.”

Bij syntheseconclusie neergelegd ter griffie op 15 september 2021 vorderde de eiser onder meer

- te zeggen voor recht dat hij als gevolg van het arbeidsongeval van 31 juli 2012 een tijdelijke arbeidsongeschiktheid heeft opgelopen vanaf 31 juli 2012;
- de consolidatie van de letsels vast te stellen op 1 oktober 2018;
- te zeggen voor recht dat de verweester op grond van artikel 23, derde lid, 2°, van de Arbeidsongevallenwet gehouden is tot betaling van de vergoeding voor tijdelijke algehele arbeidsongeschiktheid (gelijk aan 90 % van het loon) tot de datum van consolidatie.

De eerste kamer van het arbeidshof Gent, afdeling Gent, bij *tussenarrest* van 6 januari 2022

- bevestigt het door de verweester bestreden vonnis van de kamer G3 van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Gent, van 15 februari 2016;
- hervormt het door beide partijen bestreden vonnis van de kamer G3 van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Gent, van 5 september 2019 en
- zegt voor recht
 - dat de eiser op 31 juli 2012 het slachtoffer was van een arbeidsongeval en bepaalt het de gevolgen van het arbeidsongeval als volgt:
 - een tijdelijke arbeidsongeschiktheid van 100 % van 10 september 2012 tot en met 31 oktober 2012,
 - een tijdelijke arbeidsongeschiktheid van 15 % van 1 november 2012 tot en met 22 oktober 2017,
 - een tijdelijke arbeidsongeschiktheid van 100 % van 23 oktober 2017 tot en met 3 december 2017,
 - een tijdelijke arbeidsongeschiktheid van 15 % van 4 december 2017 tot en met 30 juli 2018,

- een tijdelijke arbeidsongeschiktheid van 100 % van 31 juli 2018 tot en met 30 september 2018,
- consolidatie van de letsels op 1 oktober 2018,
- een blijvende arbeidsongeschiktheid van 8 %.
- dat de verweester gehouden is tot betaling van de dienovereenkomstige kosten en vergoedingen, vermeerderd met de wettelijke interesten vanaf de datum van opeisbaarheid, maar heropent de debatten om nadere toelichting en gegevens te bekomen vanwege de verweester aangaande drie maatpersonen voor de bepaling van het basisloon;
- veroordeelt de verweester tot betaling aan de eiser van de verplaatsingskosten voor een bedrag van 433,33 euro en de medische en farmaceutische kosten voor een bedrag van 1.017,56 euro, vermeerderd met de interesten.

Tegen dat arrest van 6 januari 2022 voert de eiser het volgende middel tot cassatie bestaande uit twee onderdelen aan.

MIDDELEN

Eerste en enige middel

Middel

Geschonden wettelijke bepalingen

de artikelen 22, 23, inzonderheid derde lid, 2° en, voor zoveel als nodig, 34, eerste lid en 40, eerste lid, van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971

Aangevochten beslissingen

In de bestreden beslissing bepaalt het arbeidshof de eerste gevolgen van het arbeidsongeval waarvan de eiser op 31 juli 2012 het slachtoffer was, als volgt:

- een *tijdelijke arbeidsongeschiktheid* van 100 % van 10 september 2012 tot en met 31 oktober 2012,

en zegt het voor recht dat de verweerder gehouden is tot betaling van de dienovereenkomstige kosten en vergoedingen, vermeerderd met de wettelijke interesten vanaf de datum van opeisbaarheid (p. 15, voorlaatste alinea, van het bestreden arrest).

Het arbeidshof beslist aldus dat de door de eiser als gevolg van het arbeidsongeval van 31 juli 2012 opgelopen tijdelijke arbeidsongeschiktheid pas een aanvang nam op 10 september 2012. Het neemt die beslissing op grond van alle vaststellingen en motieven waarop zij steunt en die hier beschouwd worden integraal te zijn hernomen en in het bijzonder de volgende:

“4.2. [De eiser] stelt dat de *tijdelijke arbeidsongeschiktheid* moet *weerhouden worden vanaf de datum van het ongeval, zijnde 31 juli 2012.*

Het hof wijst erop dat er een medisch attest van 31 juli 2012 voorligt van de arts van [de eiser], waarop duidelijk vermeld staat dat er geen arbeidsongeschiktheid is. Daarbij werd vermeld: ‘wel aangepast werk gedurende 10 dagen’.

Uit niets blijkt dat [de eiser] aangepast werk verrichtte, of dat dit gevraagd werd door [de eiser] aan de werkgever. (stuk 2 [van de eiser]).

Wat wel vaststaat is dat [de eiser] op 3 september 2012 ontslagen werd door zijn werkgever omdat toen door de werkgever vastgesteld werd dat [de eiser] ongeschikt was om het werk uit te voeren.

(stuk 5 [van de eiser])

Uit de samenlezing van de stukken kan opgemaakt worden dat [de eiser] blijkbaar verder werkte als zelfstandige tot hij dit ook niet meer kon en opnieuw zijn arts raadpleegde.

Het hof kan enkel vaststellen dat [de eiser] zijn werk bij zijn werkgever verderzette tot 3 september 2012 en daar ook voor vergoed werd. Aan de eerste gerechtsdeskundige deelde hij mee ook als zelfstandige gewerkt te hebben.

De periode van tijdelijke volledige arbeidsongeschiktheid werd door de behandelende arts geattesteerd met ingang van 10 september 2012 wegens een verwikkeling van het letsel (bicepsruptuur) als gevolg van een arbeidsongeval op 31 juli 2012. Het hof neemt op basis van het medisch attest aan dat [de eiser] aldus niet meer in staat was om te werken vanaf 10 september 2012, niet in ondergeschikt verband en niet als zelfstandige. (stukken 6 en 7 [van de eiser])

Uit niets blijkt, in tegenstelling met wat [de verweerster] beweert, dat [de eiser] effectief verder werkzaam was als zelfstandige. Dat [de eiser] pas op 13 maart 2015 tot de officiële stopzetting van zijn onderneming in bijberoep overging, doet daar niets van af.

Het hof treedt het advies van de gerechtsdeskundige bij op dit punt.”

(p. 7-8, nr. 4.2, van het bestreden arrest)

Het arbeidshof beslist tevens dat de eiser zich niet bevond in de voorwaarden om toepassing te kunnen maken van artikel 23, derde lid, 2°, van de Arbeidsongevallenwet (p. 9, derde alinea, van het bestreden arrest) en dat hij niet op grond van die bepaling aanspraak kan maken op een vergoeding voor tijdelijke volledige arbeidsongeschiktheid tot de datum van consolidatie. Het steunt die beslissing op de volgende vaststellingen en motieven:

“4.3. [De eiser] vordert in toepassing van artikel 23, derde lid, 2° van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 een vergoeding voor tijdelijke volledige arbeidsongeschiktheid tot de datum van consolidatie.

Artikel 23 van de Arbeidsongevallenwet bepaalt onder meer het volgende:

‘Ingeval de tijdelijke arbeidsongeschiktheid gedeeltelijk is of wordt, kan de verzekeringsonderneming aan de werkgever vragen de mogelijkheid van een wedertewerkstelling te onderzoeken, hetzij in het beroep dat de getroffene voor het ongeval uitoefende, hetzij in een passend beroep dat voorlopig aan de getroffene kan worden opgedragen. De wedertewerkstelling kan slechts gebeuren na een gunstig advies van de arbeidsarts wanneer dit advies voorgeschreven wordt in het algemeen reglement voor de arbeidsbescherming of wanneer de getroffene zichzelf niet geschikt acht om het werk te hervatten.

Indien de getroffene de wedertewerkstelling aanvaardt, heeft hij recht op een vergoeding die gelijk is aan het verschil tussen het loon verdiend vóór het ongeval en het loon dat hij ingevolge zijn wedertewerkstelling ontvangt.

De getroffene geniet, tot de dag van zijn volledige wedertewerkstelling of van de consolidatie, de vergoeding voor tijdelijke, algehele arbeidsongeschiktheid:

- 1° wanneer hij niet opnieuw te werk wordt gesteld maar zich onderwerpt aan een behandeling, die hem met het oog op zijn wederaanpassing wordt voorgesteld;
- 2° wanneer hij niet opnieuw aan het werk wordt gesteld en hem geen behandeling met het oog op zijn wederaanpassing wordt voorgesteld;
- 3° wanneer hij de hem aangeboden wedertewerkstelling of de voorgestelde behandeling om een geldige reden weigert of stopzet. ...”

Uit de voorliggende stukken blijkt dat [de eiser] het werk na het arbeidsongeval gewoon verderzette. Een medisch attest van tijdelijke arbeidsongeschiktheid voor de periode van zijn tewerkstelling bij de nv Envisan ligt niet voor. Dit dateert pas van na zijn ontslag.

Daarnaast dient erop gewezen dat zijn loon tijdens de tewerkstelling ook verder werd betaald.

Er ligt geen bewijs voor dat een wedertewerkstelling of aangepast werk werd gevraagd door [de eiser] of door de verzekeringsonderneming.

De gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid dateert pas vanaf 10 september 2012, na het ontslag dus.

Vanaf dan was een vraag tot wedertewerkstelling of aangepast werk niet meer mogelijk.

Bijgevolg kan het hof enkel besluiten dat [de eiser] zich niet in de voorwaarden bevond om toepassing te kunnen maken van artikel 23, derde lid, 2° Arbeidsongevallenwet.”

(p. 8-9, nr. 4.3, van het bestreden arrest)

Grieven

Krachtens artikel 22, eerste lid, van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971, hieronder afgekort als de Arbeidsongevallenwet, heeft de getroffene, wanneer het ongeval een tijdelijke en algehele arbeidsongeschiktheid veroorzaakt, vanaf de dag die volgt op het begin van die arbeidsongeschiktheid, recht op een dagelijkse vergoeding gelijk aan 90 procent van het gemiddeld dagbedrag. Op grond van het tweede lid van dat artikel 22 is de vergoeding voor de dag waarop het ongeval zich voordoet of de arbeidsongeschiktheid aanvangt, gelijk aan het normaal dagloon, verminderd met het loon dat de getroffene eventueel heeft verdiend.

Krachtens artikel 23, eerste lid, van de Arbeidsongevallenwet kan de verzekeringsonderneming, ingeval de tijdelijke arbeidsongeschiktheid gedeeltelijk is of wordt, aan de werkgever vragen de mogelijkheid van een wedertewerkstelling te onderzoeken, hetzij in het beroep dat de getroffene voor het ongeval uitoefende, hetzij in een passend beroep dat voorlopig aan de getroffene kan worden opgedragen.

Op grond van het tweede lid van dat artikel 23 heeft de getroffene, indien hij de wedertewerkstelling aanvaardt, recht op een vergoeding die gelijk is aan het verschil tussen het loon verdiend vóór het ongeval en het loon dat hij ingevolge zijn wedertewerkstelling ontvangt.

Op grond van het derde lid van dat artikel 23 geniet de getroffene de in artikel 22 bedoelde vergoeding voor tijdelijke algehele arbeidsongeschiktheid tot de dag van zijn volledige wedertewerkstelling of van de consolidatie,

(1°) wanneer hij niet opnieuw te werk wordt gesteld maar zich onderwerpt aan een behandeling die hem met het oog op zijn wederaanpassing wordt voorgesteld,

(2°) wanneer hij niet opnieuw aan het werk wordt gesteld en hem geen behandeling met het oog op zijn wederaanpassing wordt voorgesteld en

(3°) wanneer hij de hem aangeboden wedertewerkstelling of de voorgestelde behandeling om een geldige reden weigert of stopzet.

Krachtens het vierde lid van dat artikel 23 heeft de getroffene, ingeval hij zonder geldige reden de hem aangeboden wedertewerkstelling weigert of voortijdig verlaat, recht op een vergoeding die overeenstemt met zijn graad van arbeidsongeschiktheid, berekend naar zijn arbeidsmogelijkheden in zijn oorspronkelijk of voorlopig aangeboden beroep.

Op grond van het vijfde lid van dat artikel 23 heeft de getroffene, ingeval hij zonder geldige redenen de behandeling die hem met het oog op zijn wederaanpassing wordt voorgesteld, weigert of voortijdig verlaat, recht op een vergoeding die overeenstemt met zijn graad van arbeidsongeschiktheid, berekend naar zijn arbeidsmogelijkheden in zijn oorspronkelijk beroep of in een voorlopig beroep dat hem op de wijze bepaald in het eerste lid, schriftelijk toegekend wordt voor het geval hij de behandeling zou volgen.

1. Eerste onderdeel: het begrip tijdelijke arbeidsongeschiktheid

1.1. Het in de voormelde artikelen 22 en 23 van de Arbeidsongevallenwet vervatte begrip “tijdelijke arbeidsongeschiktheid” maakt een rechtsbegrip uit aan de hand waarvan uw Hof een toezicht kan uitoefenen op de beoordeling van de feitenrechter dienaangaande: uw Hof kan toezicht uitoefenen op de invulling van dat rechtsbegrip door de feitenrechter en kan nagaan of de feitenrechter uit de door hem gedane feitelijke vaststellingen wettig het al dan niet bestaan van een tijdelijke arbeidsongeschiktheid en van een aanvangspunt daarvan kon afleiden.

Krachtens artikel 34, eerste lid, van de Arbeidsongevallenwet wordt onder basisloon het loon verstaan waarop de werknemer, *in de functie waarin hij is tewerkgesteld in de onderneming op het ogenblik van het ongeval*, recht heeft voor de periode van het jaar dat het ongeval voorafgaat. Op grond van artikel 40, eerste lid, van die wet is het gemiddeld dagbedrag gelijk aan het basisloon gedeeld door 365.

Uit de voormelde in de artikelen 22, 23, 34 en 40 van de Arbeidsongevallenwet bepaalde vergoedingsregels volgt dat tijdelijke (volledige of gedeeltelijke) arbeidsongeschiktheid in de arbeidsongevallenregeling wordt bepaald op basis van de vraag of en in welke mate de getroffene van het arbeidsongeval nog in staat is de functie (het beroep) uit te oefenen die (dat) hij in de onderneming uitoefende op het ogenblik van het ongeval. Die tijdelijke arbeidsongeschiktheid wordt dus in beginsel beoordeeld aan de hand van (de onmogelijkheid tot het uitoefenen van) de functie (het beroep) die (dat) de getroffene van het arbeidsongeval in de onderneming/bij zijn werkgever uitoefende op het ogenblik van dat ongeval, met andere woorden de bedongen arbeid zoals overeengekomen tussen de getroffene en zijn werkgever. De tijdelijke arbeidsongeschiktheid is volledig wanneer de getroffene niet in staat is de functie (het beroep) uit te oefenen die (dat) hij in de onderneming-werkgever op het ogenblik van het arbeidsongeval uitoefende.

Dat de getroffene van een arbeidsongeval in een periode waarin hij tijdelijk ongeschikt is om de functie (het beroep) uit te oefenen die (dat) hij op het ogenblik van het ongeval bij zijn werkgever uitoefende, een activiteit als zelfstandige (in bijberoep) uitoefent, verhindert niet dat hij tijdelijk arbeidsongeschikt is in de zin van de voormelde artikelen 22 en 23 van de Arbeidsongevallenwet. Om tijdelijk arbeidsongeschikt te zijn in de zin van die bepalingen, is niet vereist

- (i) dat de getroffene van een arbeidsongeval ook een eventuele beroepswerkzaamheid als zelfstandige (in bijberoep) heeft stopgezet en dus evenmin
- (ii) dat hij niet in staat is te werken als zelfstandige: dat een werknemer, getroffene van een arbeidsongeval, een beroepsactiviteit als zelfstandige (in bijberoep) uitoefent, betekent *niet* noodzakelijk dat hij in staat is de functie (het beroep) die (dat) hij bij zijn werkgever

uitoefende op het ogenblik van het ongeval, d.i. de bedongen arbeid, te verrichten en dus niet tijdelijk arbeidsongeschikt is.

1.2. Zoals blijkt uit de vaststellingen van het arbeidshof in het bestreden arrest, voerde de eiser voor het arbeidshof aan dat de tijdelijke arbeidsongeschiktheid moet aangenomen worden vanaf de datum van het ongeval, zijnde 31 juli 2012 (p. 7, nr. 4.2, eerste alinea, van het bestreden arrest).

Ter afwijzing van die aanvoering van de eiser en als motivering van zijn beslissing dat de door de eiser ingevolge het arbeidsongeval van 31 juli 2012 opgelopen tijdelijke arbeidsongeschiktheid pas een aanvang nam op 10 september 2012 (zie p. 15, zesde alinea, eerste gedachtestreepje, van het bestreden arrest), stelt het arbeidshof in het bestreden arrest vast, en overweegt het, dat

- een medisch attest van 31 juli 2012 voorligt van de arts van de eiser, waarop duidelijk vermeld staat dat er geen arbeidsongeschiktheid is; daarbij werd vermeld: ‘wel aangepast werk gedurende 10 dagen’;
- uit niets blijkt dat de eiser aangepast werk verrichtte, of dat dit gevraagd werd door de eiser aan de werkgever;
- wel vaststaat dat de eiser op 3 september 2012 ontslagen werd door zijn werkgever omdat toen door de werkgever vastgesteld werd dat de eiser ongeschikt was om het werk uit te voeren;
- uit de samenlezing van de stukken kan opgemaakt worden dat de eiser blijkbaar verder werkte als zelfstandige tot hij dit ook niet meer kon en opnieuw zijn arts raadpleegde;
- de eiser zijn werk bij zijn werkgever verderzette tot 3 september 2012 en daar ook voor vergoed werd; hij aan de eerste gerechtsdeskundige meedeelde ook als zelfstandige gewerkt te hebben;

- de periode van tijdelijke volledige arbeidsongeschiktheid door de behandelende arts geattesteerd werd met ingang van 10 september 2012 wegens een verwikkeling van het letsel (bicepsruptuur) als gevolg van een arbeidsongeval op 31 juli 2012; het op basis van het medisch attest aanneemt dat de eiser aldus niet meer in staat was om te werken vanaf 10 september 2012, niet in ondergeschikt verband en niet als zelfstandige;
- uit niets blijkt (, in tegenstelling met wat de verweerder beweert,) dat de eiser effectief verder werkzaam was als zelfstandige; de omstandigheid dat de eiser pas op 13 maart 2015 tot de officiële stopzetting van zijn onderneming in bijberoep overging, daar niets van af doet;
- het het advies van de gerechtsdeskundige bijtreedt op dit punt (om slechts een tijdelijke arbeidsongeschiktheid aan te nemen vanaf 10 september 2012).

(p. 7-8, nr. 4.2, van het bestreden arrest)

Door aldus

(1) te beslissen dat de eiser als gevolg van het arbeidsongeval van 31 juli 2012 pas tijdelijk arbeidsongeschikt was vanaf 10 september 2012 op de gronden dat de eiser blijkbaar (na zijn ontslag door zijn werkgever op 3 september 2012 om reden dat hij ongeschikt was om het werk uit te voeren) verder werkte als zelfstandige tot hij dit ook niet meer kon en opnieuw zijn arts raadpleegde, dat de eiser aan de eerste gerechtsdeskundige meedeelde ook als zelfstandige gewerkt te hebben, dat de eiser niet meer in staat was om te werken vanaf 10 september 2012, niet in ondergeschikt verband en *niet als zelfstandige* en dat uit niets blijkt dat de eiser effectief *verder* werkzaam was als zelfstandige

(2) en aldus uit de omstandigheid dat de eiser ook als zelfstandige werkzaam was en als zelfstandige verder werkte (na zijn ontslag op 3 september 2012), af te leiden dat de eiser niet reeds tijdelijk arbeidsongeschikt was vanaf 31 juli 2012 (zijnde, volgens de vaststellingen van het arbeidshof, de datum van het ongeval) maar pas vanaf 10 september 2012 (zijnde, volgens de vaststellingen van het arbeidshof, het ogenblik waarop de eiser niet meer effectief werkzaam was als zelfstandige en niet meer in staat was om te werken als zelfstandige) en

(3) er aldus van uit te gaan dat (i) het uitoefenen van een activiteit als zelfstandige door de getroffene van een arbeidsongeval gedurende een bepaalde periode, verhindert dat hij tijdens die periode tijdelijk arbeidsongeschikt is en (ii) de getroffene, om tijdelijk arbeidsongeschikt te zijn, ook een eventuele beroepswerkzaamheid als zelfstandige moet hebben stopgezet en dus ook niet in staat mag zijn te werken als zelfstandige,

schendt het arbeidshof de artikelen 22, 23, 34, eerste lid, en 40, eerste lid, van de Arbeidsongevallenwet.

Conclusie

Het arbeidshof beslist niet wettig dat de door de eiser ingevolge het arbeidsongeval van 31 juli 2012 opgelopen tijdelijke arbeidsongeschiktheid pas een aanvang nam op 10 september 2012 en zegt niet wettig voor recht dat de verweerster slechts gehouden is tot betaling van de daarmee overeenstemmende vergoedingen (schending van de artikelen 22, 23, 34, eerste lid en 40, eerste lid, van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971).

2. Tweede onderdeel: ontslag en tijdelijke arbeidsongeschiktheid

- Zoals blijkt uit de vaststellingen van het arbeidshof in het bestreden arrest, vorderde de eiser voor het arbeidshof met toepassing van artikel 23, derde lid, 2°, van de Arbeidsongevallenwet een vergoeding voor tijdelijke volledige arbeidsongeschiktheid tot de datum van consolidatie (zie p. 8, nr. 4.3, eerste alinea, van het bestreden arrest).

- Voor de afwijzing van die vordering van de eiser en als motivering van zijn beslissing dat de eiser niet met toepassing van artikel 23, derde lid, 2°, van de

Arbeidsongevallenwet aanspraak kan maken op een vergoeding voor tijdelijke volledige arbeidsongeschiktheid tot de datum van consolidatie (zie p. 9, derde alinea, van het bestreden arrest), overweegt het arbeidshof, na de inhoud van het eerste, tweede en derde lid van dat artikel weergegeven te hebben (zie p. 8, nr. 4.3, tweede t.e.m. vierde alinea, van het bestreden arrest), dat

- uit de voorliggende stukken blijkt dat de eiser het werk na het arbeidsongeval gewoon verderzette, een medisch attest van tijdelijke arbeidsongeschiktheid voor de periode van zijn tewerkstelling bij de nv Envisan niet voorligt en dit pas “dateert” van na zijn ontslag;
- zijn loon tijdens de tewerkstelling ook verder werd betaald;
- geen bewijs voorligt dat een wedertewerkstelling of aangepast werk werd gevraagd door de eiser of door de verzekeringsonderneming;
- de gedeeltelijke (tijdelijke) arbeidsongeschiktheid pas “dateert” vanaf 10 september 2012, na het ontslag dus;
- vanaf dan een vraag tot wedertewerkstelling of aangepast werk niet meer mogelijk was;
- de eiser zich bijgevolg niet in de voorwaarden bevond om toepassing te kunnen maken van artikel 23, derde lid, 2°, van de Arbeidsongevallenwet.

(p. 8, onderaan t.e.m. p. 9, derde alinea, van het bestreden arrest)

2.1. Eerste grief

Zoals uiteengezet in het eerste onderdeel van het middel, dat hier als uitdrukkelijk hernomen wordt beschouwd, oordeelt het arbeidshof met miskenning van de artikelen 22, 23, 34, eerste lid, en 40, eerste lid, van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971, en dus niet wettig, dat de door de eiser als gevolg van het arbeidsongeval van 31 juli 2012 opgelopen tijdelijke arbeidsongeschiktheid pas een aanvang nam op 10 september 2012.

Blijkens zijn motieven, hierboven weergegeven onder het tweede gedachtestreepje van de aanhef van dit tweede onderdeel, steunt het arbeidshof ook zijn beslissing dat de eiser zich niet bevond in de voorwaarden om toepassing te kunnen maken van artikel 23, derde lid, 2°, van de Arbeidsongevallenwet en dat hij dus op grond van die bepaling geen aanspraak kan maken op vergoeding voor tijdelijke algehele arbeidsongeschiktheid tot de datum van de consolidatie, op het onwettige motief dat de gedeeltelijke tijdelijke arbeidsongeschiktheid pas dagtekent vanaf 10 september 2012 en dus van na zijn ontslag, volgens de vaststellingen van het arbeidshof (zie o.m. p. 7, nr. 4.2, vierde alinea, van het bestreden arrest), op 3 september 2012.

Zelfs voor zover voor de toepassing van artikel 23, derde lid, 2°, van de Arbeidsongevallenwet en de aanspraak van de getroffene op vergoeding voor tijdelijke algehele arbeidsongeschiktheid op grond van die bepaling, in geval van een (onmiddellijk) ontslag van de getroffene van een arbeidsongeval, vereist zou zijn dat het ontslag van de eiser plaats had na de aanvang van de tijdelijke gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid – wat de eiser in de tweede grief van dit tweede onderdeel betwist –, beslist het arbeidshof op het onwettige motief dat de gedeeltelijke tijdelijke arbeidsongeschiktheid pas dagtekent vanaf 10 september 2012 (en dus niet eerder, vanaf de datum van het ongeval, zijnde, volgens de vaststellingen van het arbeidshof, 31 juli 2012) en het daaruit voortvloeiende onwettige motief dat die arbeidsongeschiktheid dus dagtekent van na het ontslag van de eiser (op 3 september 2012 volgens de vaststellingen van het arbeidshof), ook niet wettig dat de eiser zich niet in de voorwaarden bevond om toepassing te kunnen maken van artikel 23, derde lid, 2°, van de Arbeidsongevallenwet en dus geen aanspraak kan maken op vergoeding voor tijdelijke algehele arbeidsongeschiktheid tot de datum van de consolidatie op grond van die bepaling.

Conclusie

De beslissing van het arbeidshof dat de eiser zich niet in de voorwaarden bevond om toepassing te kunnen maken van artikel 23, derde lid, 2°, van de

Arbeidsongevallenwet, is niet wettig verantwoord op het motief dat de gedeeltelijke (tijdelijke) arbeidsongeschiktheid pas dagtekent vanaf 10 september 2012, en dus van na het ontslag (schending van de artikelen 22, 23, inzonderheid derde lid, 2°, 34, eerste lid en 40, eerste lid, van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971).

2.2. Tweede grief

2.2.1. Op grond van artikel 23, derde lid, 2°, van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 geniet de getroffene de in artikel 22 bedoelde vergoeding voor tijdelijke algehele arbeidsongeschiktheid tot de dag van zijn volledige wedertewerkstelling of van de consolidatie, wanneer hij niet opnieuw aan het werk wordt gesteld en hem geen behandeling met het oog op zijn wederaanpassing wordt voorgesteld.

Artikel 23, derde lid, 2°, van de Arbeidsongevallenwet stelt voor de aanspraak van de getroffene op de vergoeding voor tijdelijke algehele arbeidsongeschiktheid tot de dag van de consolidatie, enkel als voorwaarde dat hij niet opnieuw aan het werk wordt gesteld en hem geen behandeling met het oog op zijn wederaanpassing wordt voorgesteld. Zij stelt niet als voorwaarde dat (een vraag tot) wedertewerkstelling (theoretisch) mogelijk moet zijn, maar vindt toepassing in alle gevallen waarin aan de getroffene om redenen onafhankelijk van zijn wil geen wedertewerkstelling wordt aangeboden of hem geen behandeling wordt voorgesteld, *om welke reden ook*, zoals de onmogelijkheid daartoe door een ontslag buiten diens toedoen.

Wanneer de getroffene van een arbeidsongeval buiten diens toedoen door zijn werkgever wordt ontslagen en zijn arbeidsovereenkomst aldus beëindigd is, is onafhankelijk van zijn wil wedertewerkstelling onmogelijk, wordt aan die

getroffene geen wedertewerkstelling aangeboden en wordt die getroffene dus evenmin opnieuw aan het werk gesteld (en wordt hem geen behandeling met het oog op zijn wederaanpassing voorgesteld). De buiten zijn toedoen ontslagen getroffene heeft dan ook tot de dag van de consolidatie recht op de vergoeding voor tijdelijke algehele arbeidsongeschiktheid met toepassing van artikel 23, derde lid, 2° van de Arbeidsongevallenwet.

Voor de toepassing van artikel 23, derde lid, 2°, van de Arbeidsongevallenwet en de aanspraak van de getroffene op de vergoeding voor tijdelijke algehele arbeidsongeschiktheid tot de dag van de consolidatie op grond van die bepaling, is, in geval van een (onmiddellijk) ontslag van de getroffene buiten diens toedoen, niet vereist dat de tijdelijke gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid aanvangt vóór het ontslag of is met andere woorden niet vereist dat dat ontslag plaats had na de aanvang van die tijdelijke gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid. Het (onmiddellijk) ontslag van de getroffene dat niet aan hemzelf te wijten is en dus buiten zijn toedoen gebeurde, wat in de regel het geval is wanneer hij door zijn werkgever wordt ontslagen zonder dringende reden, maakt immers een aanbod/vraag tot wedertewerkstelling, en een effectieve wedertewerkstelling, onmogelijk en maakt dat hij niet opnieuw aan het werk wordt gesteld zonder dat dit aan hemzelf te wijten is, ook al had dat ontslag plaats vóór de (aanvang van de) periode van tijdelijke gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid.

2.2.2. Uit de vaststellingen van het arbeidshof in het bestreden arrest blijkt dat de eiser op 3 september 2012 door zijn werkgever ontslagen werd omdat toen door die werkgever vastgesteld werd dat de eiser ongeschikt was om het werk uit te voeren (zie o.m. p. 7, nr. 4.2, vierde alinea, van het bestreden arrest). Uit die vaststellingen blijkt dat de eiser werd ontslagen zonder dringende reden en buiten zijn toedoen.

Aangezien

(1) artikel 23, derde lid, 2°, van de Arbeidsongevallenwet voor de aanspraak van de getroffene op de vergoeding voor tijdelijke algehele arbeidsongeschiktheid

tot de dag van de consolidatie enkel als voorwaarde stelt dat hij niet opnieuw aan het werk wordt gesteld en hem geen behandeling met het oog op zijn wederaanpassing wordt voorgesteld, en dus niet dat (een vraag tot) wedertewerkstelling (theoretisch) mogelijk moet zijn,

(2) die bepaling toepassing vindt in alle gevallen waarin aan de getroffene geen wedertewerkstelling wordt aangeboden of hem geen behandeling wordt voorgesteld, *, om welke reden ook*, zoals de onmogelijkheid daartoe als gevolg van een ontslag van de getroffene buiten diens toedoen, en

(3) voor de toepassing van die bepaling en de aanspraak van de getroffene op de vergoeding voor tijdelijke algehele arbeidsongeschiktheid tot de dag van de consolidatie op grond van die bepaling, in geval van een (onmiddellijk) ontslag van de getroffene buiten diens toedoen, niet vereist is dat de (aanvang van de) tijdelijke gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid zich situeert vóór het ogenblik van dat ontslag of met andere woorden niet vereist is dat dat ontslag geschiedde na de aanvang van die tijdelijke gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid,

schendt het arbeidshof, door

(1) te oordelen dat de eiser zich niet in de voorwaarden bevond om toepassing te kunnen maken van artikel 23, derde lid, 2°, van de Arbeidsongevallenwet omdat de gedeeltelijke (tijdelijke) arbeidsongeschiktheid pas dagtekent vanaf 10 september 2012 en dus van na het ontslag (volgens de vaststellingen van het arbeidshof op 3 september 2012) en dat vanaf dan een vraag tot wedertewerkstelling of aangepast werk niet meer mogelijk was, en

(2) aldus voor de toepassing van artikel 23, derde lid, 2°, van de Arbeidsongevallenwet en de aanspraak van de getroffene op de vergoeding voor tijdelijke algehele arbeidsongeschiktheid tot de dag van de consolidatie op grond van die bepaling, te vereisen dat (1), in geval van een (onmiddellijk) ontslag van de getroffene, de (aanvang van de) tijdelijke gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid zich situeert vóór het ogenblik van dat ontslag en (2) een vraag tot wedertewerkstelling mogelijk moet zijn,

het voormelde artikel 23, derde lid, 2° van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971, aangezien het aldus daaraan voorwaarden toevoegt die er niet in vervat zijn,

evenals artikel 22 van die wet, waarin de vergoeding voor tijdelijke algehele arbeidsongeschiktheid is bepaald.

Conclusie

Het arbeidshof beslist niet wettig dat de eiser zich niet in de voorwaarden bevond om toepassing te kunnen maken van artikel 23, derde lid, 2° van de Arbeidsongevallenwet en hij op grond van die bepaling geen aanspraak kan maken op de vergoeding voor tijdelijke algehele arbeidsongeschiktheid tot de datum van consolidatie (schending van de artikelen 22 en 23, derde lid, 2° van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971).

Toelichting

1. Met betrekking tot het eerste onderdeel

Het eerste onderdeel van het middel komt op tegen de beslissing van het arbeidshof het advies van de gerechtsdeskundige bij te treden om *slechts* een tijdelijke arbeidsongeschiktheid aan te nemen *vanaf 10 september 2012* (en dus niet reeds vanaf de datum van het ongeval, zijnde 31 juli 2012) (zie p. 8, bovenaan, van het bestreden arrest).

1.1. Uit de in de artikelen 22, 23, 34 en 40 van de Arbeidsongevallenwet bepaalde vergoedingsregels volgt dat tijdelijke arbeidsongeschiktheid in de arbeidsongevallenregeling wordt bepaald op basis van de vraag of en in welke mate de getroffene van het arbeidsongeval nog in staat is de functie (het beroep) uit te oefenen die (dat) hij in de onderneming uitoefende op het ogenblik van het ongeval. Die tijdelijke arbeidsongeschiktheid wordt dus in beginsel beoordeeld aan de hand van (de onmogelijkheid tot het uitoefenen van) de functie (het beroep) die (dat) de getroffene van het arbeidsongeval in de onderneming/bij zijn

werkgever uitoefende op het ogenblik van dat ongeval (met andere woorden de bedongen arbeid zoals overeengekomen tussen de getroffene en zijn werkgever) (zie o.m. Cass. 9 mei 1969, *Arr. Cass.* 1969, 871; Cass. 6 februari 1958, *Pas.* 1958, I, 619). De tijdelijke arbeidsongeschiktheid is volledig wanneer de getroffene niet in staat is de functie (het beroep) uit te oefenen die (dat) in de onderneming-werkgever op het ogenblik van het arbeidsongeval werd uitgeoefend. Het verwerven van enig inkomen buiten zijn beroep of de werkopname in een totaal andere sector wijzigen dit principe niet (E. ANKAERT en V. VERDEYEN, *Schadeloosstelling bij arbeidsongevallen*, Mechelen, Wolters Kluwer Belgium, 2007, 87; zie ook J. PETIT, *Arbeidsongevallen*, Mechelen, Wolters Kluwer België, 2005, 247, nr. 344, die stelt dat wanneer de getroffene tijdens een periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid op eigen initiatief elders gaat werken, dit geen invloed uitoefent op het bepalen van zijn tijdelijke arbeidsongeschiktheid).

Het uitoefenen van een activiteit als zelfstandige door de getroffene van een arbeidsongeval gedurende een bepaalde periode, verhindert dus niet dat hij tijdens die periode tijdelijk arbeidsongeschikt is om zijn op het ogenblik van het ongeval (bij zijn werkgever) uitgeoefende functie (beroep) uit te oefenen. Om tijdelijk arbeidsongeschikt te zijn in de zin van de voormelde artikelen 22 en 23 van de Arbeidsongevallenwet, is niet vereist dat (i) de getroffene van een arbeidsongeval ook zijn beroepswerkzaamheid als zelfstandige heeft stopgezet en dus (ii) ook niet in staat moet zijn om te werken als zelfstandige: dat een werknemer/getroffene van een arbeidsongeval een beroepsactiviteit als zelfstandige uitoefent, betekent *niet* noodzakelijk dat hij (i) in staat zou zijn de functie (het beroep) die (dat) hij bij zijn werkgever uitoefende op het ogenblik van het ongeval (de bedongen arbeid) te verrichten en dus (ii) niet tijdelijk arbeidsongeschikt zou zijn.

1.2. Het arbeidshof gaat er niet wettig vanuit dat

- het uitoefenen van een activiteit als zelfstandige door de getroffene van een arbeidsongeval gedurende een bepaalde periode, verhindert dat hij tijdens die periode tijdelijk arbeidsongeschikt was

- en aldus dat de getroffene, om tijdelijk arbeidsongeschikt te zijn, ook zijn beroepswerkzaamheid als zelfstandige moet hebben stopgezet en dus ook niet in staat moet zijn om te werken als zelfstandige (zie p. 7-8, nr. 4.2, van het bestreden arrest).

Het feit dat de eiser, volgens de vaststellingen van het arbeidshof, verder werkte als zelfstandige na zijn ontslag op 3 september 2012, verhindert niet dat hij (vanaf die datum) tijdelijk arbeidsongeschikt kon zijn om zijn laatste op het ogenblik van het ongeval uitgeoefende beroep/functie (van “werftechnieker”) uit te oefenen. Het arbeidshof kan uit het loutere feit dat de eiser verder werkte als zelfstandige (na zijn ontslag op 3 september 2012) en dat tot 10 september 2012, dan ook niet wettig afleiden dat hij pas tijdelijk arbeidsongeschikt was vanaf 10 september 2012 (en dus niet reeds vanaf de datum van het ongeval, zijnde 31 juli 2012).

2. Met betrekking tot het tweede onderdeel

Het tweede onderdeel van het middel komt op tegen de beslissing van het arbeidshof dat de eiser zich niet in de voorwaarden bevond om toepassing te kunnen maken van artikel 23, derde lid, 2° van de Arbeidsongevallenwet en aldus niet op grond van die bepaling aanspraak kan maken op de vergoeding voor tijdelijke algehele arbeidsongeschiktheid tot de dag van consolidatie (zie p. 9, bovenaan, van het bestreden arrest).

2.1. Met betrekking tot de eerste grief

Het arbeidshof beslist dat de eiser zich niet in de voorwaarden bevond om toepassing te kunnen maken van artikel 23, derde lid, 2°, van de Arbeidsongevallenwet, op grond van het motief dat de gedeeltelijke (tijdelijke) arbeidsongeschiktheid pas dagtekent vanaf 10 september 2012 en dus van na het ontslag (zie p. 9, bovenaan, van het bestreden arrest).

Aangezien het arbeidshof, zoals blijkt uit (de toelichting bij) het eerste onderdeel van het middel, niet wettig oordeelt dat de door de eiser ingevolge het arbeidsongeval opgelopen tijdelijke arbeidsongeschiktheid pas dagtekent vanaf 10 september 2012 (en dus niet eerder, vanaf de datum van het ongeval, zijnde 31 juli 2012), oordeelt het evenmin wettig dat die arbeidsongeschiktheid dagtekent van na het ontslag van de eiser dat volgens de vaststellingen van het arbeidshof gegeven werd op 3 september 2012. Het arbeidshof beslist op die onwettige grond dan ook niet wettig dat de eiser zich niet in de voorwaarden bevond om toepassing te kunnen maken van artikel 23, derde lid, 2° van de Arbeidsongevallenwet en aldus niet op grond van die bepaling aanspraak kan maken op de vergoeding voor tijdelijke algehele arbeidsongeschiktheid tot de dag van consolidatie (zelfs voor zover voor de toepassing van die bepaling en de aanspraak van de getroffene op de vergoeding voor tijdelijke algehele arbeidsongeschiktheid op grond van die bepaling, in geval van een (onmiddellijk) ontslag van de getroffene, in tegenstelling tot wat wordt aangevoerd in de tweede grief, vereist zou zijn dat dat ontslag geschiedde na de aanvang van de tijdelijke gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid).

2.2. Met betrekking tot de tweede grief

2.2.1. Op grond van artikel 23, derde lid, 2°, van de Arbeidsongevallenwet geniet de getroffene de in artikel 22 bedoelde vergoeding voor tijdelijke algehele arbeidsongeschiktheid tot de dag van zijn volledige wedertewerkstelling of van de consolidatie, wanneer hij niet opnieuw aan het werk wordt gesteld en hem geen behandeling met het oog op zijn wederaanpassing wordt voorgesteld.

Dat artikel 23, derde lid, 2° van de Arbeidsongevallenwet vindt toepassing, en de getroffene kan dus aanspraak maken op de vergoeding voor tijdelijke algehele arbeidsongeschiktheid tot de dag van de consolidatie, telkens wanneer geen vraag/aanbod tot wedertewerkstelling aan de getroffene wordt gedaan (en de getroffene dus ook niet werkelijk opnieuw aan het werk wordt gesteld), *ongeacht*

de reden daarvoor. Volgens vaste rechtspraak van uw Hof vindt die bepaling, op grond waarvan de getroffene (tot de dag van zijn volledige wedertewerkstelling of van de consolidatie) de vergoeding voor tijdelijke, algehele arbeidsongeschiktheid geniet wanneer hij niet opnieuw aan het werk wordt gesteld en hem geen behandeling met het oog op zijn wederaanpassing wordt voorgesteld, inderdaad toepassing telkens, *om welke reden ook* (zoals de onmogelijkheid daartoe door een ontslag), aan de getroffene geen wedertewerkstelling wordt aangeboden of hem geen behandeling wordt voorgesteld. Volgens die rechtspraak vereist de toepassing van die bepaling (en dus het niet opnieuw tewerkgesteld worden) niet dat (een vraag tot) wedertewerkstelling (theoretisch) mogelijk moet zijn (o.m. Cass. 10 oktober 1977, *Arr.Cass.* 1978, 180; Cass. 10 juni 1991, *Arr.Cass.* 1990-91, nr. 520).

In een arrest van 14 maart 1988 (*Arr. Cass.* 1987-88, nr. 437) overwoog uw Hof weliswaar dat “*artikel 23, (toenmalig) vierde lid, 2° niet van toepassing is op de periode die volgt op de beëindiging van de overeenkomst door de onderlinge toestemming van de partijen, aangezien tijdens die periode wedertewerkstelling onmogelijk is*”, maar, gelet op het naderhand gewezen arrest van uw Hof van 10 juni 1991, is het niet de onmogelijkheid van de wedertewerkstelling (bij om het even welke beëindiging) die de toepassing van artikel 23, derde lid, 2°, uitsluit maar wel de wijze van beëindiging, met name in die zaak een beëindiging in onderlinge toestemming van de partijen en dus (mede) aan de getroffene/werknemer toe te schrijven, die maakt dat de getroffene zelf de wedertewerkstelling onmogelijk heeft gemaakt.

Die reden kan aldus ook bestaan in (de onmogelijkheid tot (een vraag tot) wedertewerkstelling omwille van) een (onmiddellijk) ontslag van de getroffene buiten zijn toedoen (en dat dus niet aan hemzelf te wijten is), zoals een ontslag door de werkgever zonder dringende reden: vanaf dat niet aan de getroffene zelf toe te schrijven ontslag, is (een vraag/aanbod tot) wedertewerkstelling niet meer mogelijk en wordt de getroffene dus niet opnieuw aan het werk gesteld. De

werkgever die zijn werknemer ontslaat (zonder dringende reden), stelt hem niet meer tewerk en biedt hem dus uiteraard geen wedertewerkstelling meer aan.

De toepassing van artikel 23, derde lid, 2° van de Arbeidsongevallenwet is dus niet beperkt tot het geval waarin een aanbod tot wedertewerkstelling (theoretisch) wel mogelijk is, maar niet wordt geformuleerd. De bepaling vereist dat niet, maar stelt voor de aanspraak van de getroffene op de vergoeding voor tijdelijke, algehele arbeidsongeschiktheid enkel als voorwaarde dat hij niet opnieuw aan het werk wordt gesteld en hem geen behandeling met het oog op zijn wederaanpassing wordt voorgesteld. De bepaling is in zeer algemene bewoordingen gesteld en koppelt hieraan *niet* de voorwaarde dat wedertewerkstelling *mogelijk* moet zijn. De reden waarom de werkgever de getroffene geen wedertewerkstelling heeft aangeboden, doet niets ter zake, aangezien artikel 23, derde lid, 2°, geen reden in aanmerking neemt bij het bepalen van de voorwaarden om aanspraak te hebben op de vergoeding voor tijdelijke, algehele arbeidsongeschiktheid (zie ook conclusie H. LENAERTS vóór Cass. 10 oktober 1977, in *De grote arresten van het Hof van Cassatie in sociale zaken*, Antwerpen, Maklu, 1996, nr. 107, 633).

De door de werkgever buiten diens toedoen ontslagen getroffene valt dus onder toepassing van artikel 23, derde lid, 2° van de Arbeidsongevallenwet.

Het arbeidshof stelt vast dat de eiser op 3 september 2012 werd ontslagen door zijn werkgever “*omdat toen door de werkgever vastgesteld werd dat [de eiser] ongeschikt was om het werk uit te voeren*” (p. 7, nr. 4.2, derde alinea, van het bestreden arrest). Het arbeidshof stelt dus vast dat de eiser werd ontslag buiten zijn toedoen.

2.2.2. Voor de toepassing van artikel 23, derde lid, 2°, van de Arbeidsongevallenwet en de aanspraak van de getroffene op de vergoedingen voor tijdelijke algehele arbeidsongeschiktheid tot de datum van de consolidatie op

grond van die bepaling, is, in geval van een (onmiddellijk) ontslag van de getroffene (buiten diens toedoen), evenmin vereist dat de (aanvang van de) tijdelijke gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid zich situeert vóór het ogenblik van dat ontslag. Er is met andere woorden niet vereist dat dat ontslag plaats had na de aanvang van die tijdelijke gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid (en een eventuele oorspronkelijke wedertewerkstelling).

Het (onmiddellijk) ontslag van de getroffene dat niet aan hemzelf te wijten is en dus buiten diens toedoen geschiedde (wat in de regel het geval is wanneer hij door zijn werkgever wordt ontslagen zonder dringende reden) maakt immers hoe dan ook, buiten diens toedoen, een aanbod/vraag tot wedertewerkstelling (en een effectieve wedertewerkstelling) onmogelijk en maakt dat hij niet opnieuw aan het werk wordt gesteld zonder dat dit aan hemzelf te wijten is, ook al geschiedde dat ontslag vóór de (aanvang van de) periode van tijdelijke gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid.

OM DEZE REDENEN

Concludeert de eiser dat het uw Hof behage
de bestreden beslissing te vernietigen,
de zaak en de partijen te verwijzen naar een ander arbeidshof,
uitspraak te doen over de kosten als naar recht.

Gent, 10 november 2022

Voor de eiser,

W[REDACTED] van E[REDACTED],

advocaat bij het Hof van Cassatie.